

Otázka národa a národní identity se pomalu stává problémem, který doznává stále větší míry nepochopení, než by se mohlo na první pohled zdát. Národ, národní zájem, co to vlastně je? Vše, čím se utváří národní vědomí, má málo společného se současným rozdělením moci v národních státech. Národ má ve svém základu slovo rod. Rod, jako genetický fenomén, se utváří rozmnožováním a sdílením pokrevního svazku. Smyslem rodového společenství je zachování rodu a jeho existence v pevné solidaritě všech jeho členů. Národ bez kmenové

hierarchie a sounáležitosti založené na pokrevní příbuznosti je vágní pojem opřený pouze o spojitosti jazyka.

Co zbylo z národní identity Římanů po té, co rozvinuli svoje mocenské ambice do rozměru světového impéria? Kam se podělo jejich národní cítění, kam zmizel jejich rodný jazyk, když se latina stala jazykem akademického popisu světa? Má snad Ital, Sicilián nebo Chorvat něco společného s cítěním Římana, přestože se nachází v bývalém srdci Říma? Rodová linie etnika spojeného jednou kulturou a jednou mocí vždy byla nesena vládnoucími patricijskými rody a plebejci, kteří s nimi sdíleli jeden osud. Klasický monarcha z dob feudalismu vládl v čele uskupení lenních pánů, s nimiž často sdílel pokrevní příbuznost. Ovládnutí země cizáky obvykle znamenalo podřízenost cizí, pokrevně odlišné linii, jejíž rod měl původ i zakotvení v jiném teritoriu zemské příslušnosti.

Konec feudalismu a triumf myšlenky svobodného jedince našel uskutečnění v novém státě postaveném na národní soudržnosti. Kde se však v uspořádání moderního národního státu nachází pokrevní znaky rodové příslušnosti? Tyto státy byly vykonstruovány na základě geopolitické mapy územní celistvosti s prvkem převládajícího jazyka a sdružovaly různá rodová uskupení bez ohledu na jejich kulturní zájem, vyznání i etnický původ. Pojem etnikum má velice specifické založení a jeho kořen je zřejmě spojen s pojmem rasy a její genetické variace. Je myslím nesprávné ztotožňovat otázky etnika s kulturními statky jako takovými. Je jistě mnoho různých kultur zahrnujících příslušníky stejného etnika a stejně tak existují kultury sdružující různá etnika ve vzájemném sdílení kultů i duchovních hodnot.

Je-li tedy idea národa spojena s vědomím rodu a rodové příslušnosti, nemusí již národní stát mít nic společného s rodovým příbuzenstvím lidí v něm. Naopak umělé vymezení kulturního dědictví národního státu na čistě jazykovém základě vytváří společnost, v níž se rodové i kultovní tradice ubírají samostatnou cestou. Není potom nic divného, když v různých oblastech národního státu vznikají krajová a etnicky diferencovaná společenství, v nichž se i původní jazyk mění v nářečí nebo dokonce začne převládat jazyk naprosto cizí. Vznik subnárodních menšin odpovídá rodovým svazkům kraje i způsobu života, jaký vedou. Pokud bychom dosah moderního státu chtěli chápat ve smyslu jeho etno-nacionalistické čistoty, museli bychom se smířit s tím, že politická mapa těchto států se bude měnit z generace na generaci. Proč by například Chodové, Hanáci nebo Slezané nemohli vytvořit samostatný stát vedle Čechů. Jak by ale toto uspořádání vypadalo po té, co by na území Slezska nabyla převahy přistěhovalecká komunita muslimů pocházejících třeba z Čečenska?

Naprosto odlišně začneme chápat smysl politického vymezení státu, pokud obrátíme zřetel čistě ke kulturním zdrojům a odhlédneme od rodových či etnických kořenů. Co má na mysli americký prezident, když řekne: Otevíráme se národům, které s námi sdílejí společné hodnoty? Jistě nemíní hodnoty etno-nacionalistické, nýbrž hodnoty kulturní. Přitom mluví o demokracii, svobodě, volném trhu a křesťanské civilizaci. Ponechme stranou otázku, nakolik jsou tyto hodnoty výrazem relevantní kultury. Podle mne mají ke kulturní orientaci lidí na hony daleko. Přesto je jasně vidět, že kulturní pojetí národa je zcela něco jiného, než pojetí etno-nacionalistické. Ty dva pojmy prostě nelze směšovat.

Velice úzce na toto zmatení pojmů váže pojem multikulturalismus. Tady je třeba říct, že multikulturní stát už nemá nic společného s věcmi kulturní příslušnosti či národní identity. Ve své podstatě by mohl vyjadřovat prostor, v němž lidé postrádají jak kulturní tak národní zakotvení. V takovém prostoru již nejde o příslušnost člověka k něčemu, ale o vládu nad masou odcizených jedinců, které neváže dohromady vůbec nic. Nabízí se potom otázka, jakým směrem se může ubírat společnost postižená vykořeněním všech jedinců z kulturní i pokrevní souvislosti? Jde ještě o nějaký smysluplný vývoj k novým lidským hodnotám nebo jsme svědky totálního úpadku lidskosti? Současné rozbíjení rodiny odůvodněné státní agendou rovných příležitostí, genderové manipulace a antidiskriminační legislativy promlouvá o druhé variantě.

Je nutné si uvědomit, že rodová pospolitost má vždy svoji vnitřní hierarchii, jinak se rozpadá. Stejně tak kulturní jednota velké společnosti může být udržována za podmínky stavovské organizace lidí, kteří se podřizují neměnné hierarchii a přijímají ji za svou. Poslední organizační jednotkou kulturní identity národního státu byla patriarchální rodina, která vykryštovala z potřeby uchování pokrevní příbuznosti redukcí kmenového uspořádání na existenčně svébytné buňky tvořících homogenní územní celek dostatečně velký pro potřeby rozvinutého trhu a silnou alokaci národního kapitálu. Rodina jako základ státu je toho jasným výrazem. Společným kulturním jmenovatelem zde byla vyšší universální idea duchovního sjednocení pod spásnou hvězdou křesťanské víry, a to bez ohledu na etnikum.

Kultura určitého společenství je dána především tím, co se od jeho členů vyžaduje. A právě ono vyžadování může existovat pouze tehdy, pokud je zde někdo, kdo vyžaduje, a na druhé straně někdo, kdo poslouchá. Znakem každé fungující kultury je proto řád, jednota morální i názorová, jednotné hodnoty a kultury společného uctívání. Jde o znaky, které sice nejsou vždy automaticky sdíleny, ale o které je usilováno všemi prostředky, a to jak prostředky duchovními (výchova, kázání, vzdělávání) tak prostředky mocenskými (zákony, represivní nástroje).

Na podkladě uvedených souvislostí je jistě na místě se zamyslet, kde se nachází západní společnost a jaká je možná její další cesta. Není mi pochyb o tom, že její hodnotový základ nemá charakter ani etno-nacionální ani kulturní. Důsledkem je individualismus, odcizení a ztráta lidské identity. Člověk zde postrádá jakékoliv lidské zakotvení, protože nemá dán kulturní ani rodový kontext, s nímž by se mohl identifikovat a najít v něm orientaci. Jde o působící faktum moderní nadcivilizace, o napětí, které tiká v globálně uchýlených hlavách západního společenství jako načasovaná bomba. Nikdo dnes nedokáže říct, co bude zítra.

Neexistuje společné vědomí, neexistuje duchovní vedení, neexistuje pokrevní soudržnost, neexistují ani žádné tradice, které by bylo možné respektovat a na jejich základě vést společnost k vůbec nějakým hodnotám a spravovat její morální stav.

Individuální názorová libovůle a otrocká podřízenost materialistickému systému globální reprodukce splynuly v jedno. A je úplně jedno, na jakém principu jsou stanoveny hranice moderních států. Podle mne nezbyvá nic jiného, než hledat cestu ke kořenům. A vše začíná u pudů, přičemž základním se zde jeví pud rozmnožovací. Spolčujte se a množte se tak, jak vám bylo od přirozenosti dáno, tak nějak by mohlo znít heslo dne. Vytvářejte zárodky nových rodů a kmenových společenství nezávisle na státní moci. Snažte se tuto státní moc omezovat, přičít se jí, vzdorovat jí, a žít si jednoduše po svém, jak jen to bude možné. Tak mohou postupně vzniknout nová společenství, která budou mít vlastní kulturu, jazyk i cíle. Pouze taková společenství mohou vrátit lidem pocit zázemí a příslušnosti k celku. Přitom nemusejí mít vůbec nic společného s národem, s etnickým původem ani s globálními zájmy oligarchie, natož pak s jejími mocenskými celky ve formě superstátů, či nového světového řádu. Pouze taková společenství budou mít šanci obstát proti globální genocidě lidskosti a vytvořit nový, svůj vlastní, autonomní řád v souladu s přírodou a s niternými potřebami každého z nás být někým a někam patřit.